

være givet, at det skulde være det Smagfuldste, at de vigtigste Bestemmelser stode i Begyndelsen. Der kan efter min Mening tale ligesaa meget for at sætte dem sidst. Det er en Smags- sag, og jeg veed ikke, om der ikke deri kunde ligge en Anthyndning af, at man har følt en Trang til yderligere Grunde, naar man har maattet søge en Grund i en saa lidet bethyden- de Omstændighed som denne. Men dertil kommer, at den Bestemmelse, som jeg anseer for den vigtigste, anseer Udvalget for lidet vigtig og klager derpaa over, at den Bestemmelse, som det anseer for den vigtigste, ikke er kommen til at indtage den første Plads i Paragraphen. Det er aabenbart, at naar man vil gaae ind paa at bestemme et saadant Arbejde, maa man sætte sig ind i den Tankegang, der ligger i selve Paragraphen; thi ellers kommer man paa Af- veie. I Begyndelsen, af § 4 hedder det: „Naar en geistlig Embedsmand ønsker at gjøre Afstald paa o. s. v.“ Derimod bemærker Ud- valget, at det troer, at kun faa Præster ville gaae ind derpaa, at „— deres Antal pienthy- lig vil være saare ringe“. — Men hvoraf veed Udvalget, at det vil „pienthyllig kun være et saare lidet Antal Præster“, som ville gaae ind derpaa? Jeg antager, at det største Antal Præster vil gaae ind derpaa; thi jeg troer, at de Betingelser, der lydes dem i Paragraphen, ere meget antagelige og stemme særdeles med Bedkommendes oconomiske Lary. Jeg betrag- ter dernæst denne Frivillighedsvei som den, hvorpaa det Hele ordner sig, og det, der kom- mer bagefter, som blot afhjælpende de tilbage- staaende Tilfælde, hvor Forholdet ikke er blevet ordnet ad Frivillighedsveien, og det forekommer mig, at selv om man vil gaae ud fra, at den vigtigste Bestemmelse skal staae først, er Ud- valget ikke berettiget til at ansee Bestemmelsen om den frivillige Overenskomst for bethydningsløs, da jeg antager den for den vigtigste Bestemmelse, den, hvorunder det Hele vil ordne sig. Overhovedet har der i Udvalget uden al Grund været stor Misforstaaelse med Bestemmelsernes Plad- ser. Det vil sees, at Udcastet falder i to store Bestanddele. Den første indbefatter de 5 første Paragrapher, og derpaa kommer det an- det Afstnit paa 8 Paragrapher. Første Afstnit indbefatter de reelle Bestemmelser, og det

sidste handler om Bestemmelser for den Frem- gangsmaaede, hvorved de reelle Bestemmelser skulle gjennemføres. §§ 1, 2 og 3 indeholde de Bestemmelser, der nødvendigviis maae gaae forud for, at § 4 kan træde i Virksomhed, og derfor kommer § 4 paa dette Sted. Der er overhovedet med Hensyn til det Formelle en heel Række Indvendinger, hvis Rigtighed jeg ikke anerkjender. Der er saaledes Tale om Begyndelsen af § 4, hvor der staaer: „da er Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæse- net bemyndiget til „paa Folketjerkens Vegne“, og man mener, at det burde hedde „i Kongens Navn“ eller „efter kongelig Bemyndigelse paa Folketjerkens Vegne“. — Jeg troer ikke, at det kan siges at være en Anmasjelse, at der staaer „paa Folketjerkens Vegne“; thi det er en Selv- følge, at det er „efter kongelig Bemyndigelse“. Men denne Bemyndigelse ligger i selve Loven; thi naar Hans Majestæt skriver sit Navn un- der Loven, giver han derved Ministeren denne Bemyndigelse. Hvis man vilde sætte „efter kongelig Bemyndigelse“, da vilde det i hvert Fald udtrykke, at der for hver Gang behøve- des en allerunderdanigst Forestilling for at op- naae Bemyndigelsen. Med Hensyn til de reelle Bestemmelser finder jeg Mobbemærkningerne ligesaa lidet bethyden- de som de, der ere gjorte i formel Henseende. Loven forbynder sig selv kun som en Overgangslov indeholdende Over- gangsbestemmelser. Det er da en Selvfølge, at man, naar man seer Sagen fra en anden Side, nemlig betragter Loven, som om den skulde endelig ordne Forholdet, kunde have An- ledning til Indvendinger. Loven forbeholder ved enhver intrædende Vacance Ministeriet Myndighed til at gjøre et Afdrag i Embedets Indtægter, hvorefter dette Afdragsbeløb indfly- der i Kirkefonden. Nu troer Ministeriet i Hs. Maj. Kongens Samthkke i hvert enkelt Til- fælde at have en saadan Bemyndigelse og ta- ger ikke i Betænkning i enkelte Tilfælde at be- nytte denne Bemyndigelse. Forsaavidt den ærede Ordfører har meent, at dertil behøvedes en særlig Lov, da kan jeg ikke anerkjende det. Der indeholdes i den tidligere Administrations Virksomhed tilstrækkelige Præcedenter, hvorved en saadan Fremgangsmaade retfærdiggjøres. Dernæst siges der, at over det saaledes indvundne